

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. december 24.
(péntek)**

Horváth Géza

HANGOLJÁTOK SZÍVETEKET!

Énekek: 327,1-4; 329

Alapige: Lk 2,8-20

Imádkozzunk!

Édesatyánk, nagy hálaadással és lelki örömmel áldunk és dicsérünk téged ezen a mai napon és ezen az egész ünnepen, amelyben azt ünnepeljük, hogy összekötött a menny a földdel véglegesen.

Köszönjük neked, hogy amit Jákob látott álmában, az égi lajtorja, amin az angyalok jártak le és fel, karácsony éjszakáján valósággá lett. Amikor az Ige testet öltött, és az az Úr Jézus, aki a Szentháromság második személye, a Fiú Uristen egy gyermek képében hozzánk, a bűnt kivéve, mindenben hasonlóan jött el, hogy végbevigye azt a nagy művet, amit elterveztél a világ teremtése előtt. Amit megígértél, amit hívő néped szívében mindig ébren tartottál, az az idők teljességében beteljesedett, és azon az éjszakán az ég dicső Királya leszállt hozzánk. Gazdag lévén megüresítette, megszegényítette magát, és nem szégyellte, nem volt rangjához méltatlan, hogy bepólyálva feküdjön a jászolban, majd később, néhány év múlva pedig véresen, szögekkel a kezein és lábain átszegezve ott függjön ég és föld között.

Köszönjük, Urunk, hogy kétezer éve hirdtetik a karácsonyi evangélium. Köszönjük, hogy ezen a mai ünnepen is hirdtetik az egész világon ott, ahol keresztyének karácsonyt ünnepelnek, ahol nem szégyellnek összejönni, istentiszteletet tartani és lelki örömmel téged dicsérni, előtted hódolni. Mi is ezt szeretnénk, Urunk, ezért kérünk, hogy hadd munkálja bennük az ige és az igének hirdetésre is azt, hogy még nagyobb örömmel és hódolattal csodálkozzunk bele a te csodádba!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Lukács írása szerinti evangélium 2. fejezetéből, a 8. versztől a 20. versig terjedő szakaszból, ahol a következőképpen van leírva ennek az estének a története: „*Pásztorok tanyáztak azon a vidéken, akik kint a mezőn örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És íme, az Úr angyala megjelent nekik,*

HANGOLJÁTOK SZÍVETEKET!

és körülragyogta őket az Úr dicsősége, ők pedig nagyon megrettentek. És az angyal így szólt: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely minden nép öröme lesz, mert Dávid városában ma megszületett nektek az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus. Ez pedig a jel számotokra: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal együtt, akik Istent dicsérték, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát! Miután elmentek az angyalok tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el Betlehembe, és lássuk meg e dolgot, amelyet az Úr kijelentett nekünk! Elmentek hát nagy sietve, és megtalálták Máriát és Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták a gyermek felől kapott kijelentést, és akik csak hallották, mind elcsodálkoztak azon, amit a pásztorok mondtak. Mária pedig mindezeket a dolgokat megjegyezte és a szívében forgatta. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és dicsérve Istent mindazokért, amiket hallottak és láttak, úgy, ahogy az nekik megmondott.”

Kedves testvérek, ünneplő gyülekezet, kedd este volt a Kútvölgyi Úti Idősek Otthonában az intézmény karácsonyi ünnepe, amire már hagyományosan mindig engem hívnak szolgálni. Így történt ez évben is, bár az idén szigorú szabályokkal tűzdelten lehetett belépni az intézménybe, teszt és mindenféle fertőtlenítés, papírok kitöltése után.

Ezen a karácsonyi ünnepeken mindig van valamilyen zenei blokk, aztán pedig egy kórus karácsonyi énekeket énekel, négy szólamban. Gyönyörű volt hallgatni! Egészen átmelegedett a szívünk. Közel ültem hozzájuk, és így láttam az énekeskönyvüket, aminek az volt a címe, hogy „Hangoljátok szíveteket!”

Ez annyira megérintett, hogy azzal kezdtem ott a prédikációt, és most is szeretném azzal kezdeni, hogy tulajdonképpen, ennek a karácsony estének nagy üzenete, amikor az angyali kar elkezd zengeni ezt a csodálatos éneket! Akkor tulajdonképpen azért zengett Betlehem fölött ez az ének az angyalok kara által, hogy mi, emberek, kezdjük ráhangolni a szívünket valamire! Arra a csodálatos, tiszta hangra, ami a mennyből szállt alá, és aminek tartalma az evangélium volt: „született néktek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában.” A szólamai pedig így csendültek fel, hogy „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát!”

A zenészek tudják, hogy milyen fontos egy-egy koncert előtt a zeneszershám hangolása. Egy zenekar jó néhány másodpercet a hangolással tölt el, sőt, a múltkor azt hallottam egy abszolút hallású embertől, hogy azért a hangoló gépet is használja, mert biztos, ami biztos! A hangoló gép adja talán a megmásíthatatlan, tiszta hangot, amihez oda kell hangolni azt a zeneszershámot, azt a hangszert, amivel majd játszani fognak.

Tulajdonképpen ez ragadott meg engem, hogy ilyen az ember élete is. Isten igéje azért hangzott és azért hangzik ma is, hogy hangoljuk a mi szívünket! Azért hangzott a pásztoroknak, akik először hallották ott a betlehemi éjszakában ezt a csodálatos zenét, ezt az alaphangot, ami a mennyből jött és a mennyből szállt alá, és angyalok által szólaltatott meg, hogy kezdjék el hangolni a szívüket! Kezdjék el erre hangolni az életüket!

Miért volt erre szükség, testvérek? Azért, mert olyan csoda történt karácsonykor, aminek szükségessége és eljövetele azért történt, mert az Édenkertben az emberek élete, a mi emberi életünk nagyon lehangolódott. Olyan volt, mint a mi zongoránk, amit harminc éve kaptam a gyülekezettől a beiktatásomra annak idején, annyira le van hangolódva.

Ilyen lett az ember élete: fals, hamis hangok jönnek ki az életünkből! A bűneset óta az ember lehangolódott. Talán ismeritek ezt a szót, mert használjuk a mindennapi életünkben is, amikor azt mondjuk, hogy olyan lehangoltak vagyunk, mert valami tönkrement, valami elromlott. Valami nem úgy szól, ahogy kellene. Az emberi élet nem úgy van berendezkedve, mint ahogy Isten azt valóságos igazságban és szentségben megteremtette, azaz bűn nélkül és az ő akaratának a véghezvitelére készen, mert ezt jelenti a valóságos igazságban és szentségben: az ő rendelkezésére állva.

Ha megnézzük a Szentírás lapjait, már az első emberpár életében és később is azt látjuk, hogy valami elromlott, valami tönkrement. Nem szólal meg a menynei hang. Nemhogy tisztán nem szólal meg, már szinte sehogy nem szólal meg! És ezen az éjszakán Isten azt szerette volna visszaadni, amikor megszólaltatja a tiszta hangot, az evangélium üzenetét, akkor tulajdonképpen az a célja, hogy az emberek kezdjék újból ráhangolni az életüket Isten dicsőségére, dicsőítésére és a békeesség munkálására. Arra, amit Isten tulajdonképpen az Ószövetségben már meg-megadott, csak nem ilyen erőteljesen, nem ilyen határozottan. Nem így, angyalok kara által.

Amikor Isten megszólalt, törvényt adott a Sínai-hegyen, az is egy ilyen alaphang volt. A Tízparancsolat, a tíz ige is egy ilyen alaphang, aminek az volt a célja, hogy „ember, kezd ehhez hangolni az életedet”! Miért kellett Istennek megadni ezt? Azért, mert nem így volt! A valóság, a gyakorlat, az életvitel nem ezt támasztotta alá. Istennek meg kellett adnia a hangot: ehhez kellene az életeteket igazítani! „Hangoljátok szíveteket!” És Isten elmondta a tíz igét. És amikor megadta az áldozati bárányban, hogy kaptok bűnbocsánatot; mit csináljatok a bűneitekkel, akkor Isten alaphangokat adott nekünk a mennyből, hogy ehhez kezdjük hangolni az életünket!

Karácsony mindig azzal való szembesülés is, testvérek, hogy mennyire sikerült ez. Most már év vége felé vagyunk, és nem baj, ha az egész mögöttünk levő évet így kezdjük összegezni és megnézni, hogy mennyire sikerült! Valóban odahangoltuk az életünket? Én a pásztorok történetének lényegét abban látom, amikor azt mondják: nosza, menjünk el mind Betlehemig! Lássuk meg e csodát, amit nekünk az Úr kijelentett! Ezek a pásztorok, akik ott éjszaka ügyeletben voltak a nyájuk mellett, elkezdik az életüket erre hangolni, és azt mondják: igen, ez egy olyan dallam, egy olyan alaphang, amire érdemes az életünket ráhangolni! Akkor menjünk el, és kezdjük el ezt a hangolást!

Amikor elmennek nagy sietve Betlehembe, Dávid városába – mert így jelentette ki nekik az angyal –, akkor tulajdonképpen elkezdik hangolni az életüket, mégpedig engedelmisséggel és a meggyőződés iránti vágyakozással. Itt kezdődik a mi életünk ráhangolása Isten menynei alaphangjára, az engedelmisséggel, amit később Jakab apostol így fogalmaz meg, hogy „az igének ne csak hallgatói legye-

HANGOLJÁTOK SZÍVETEKET!

tek, hanem megtartói is!” Ne csak hallgassátok az alaphangot, amit Isten a mennyből megadott, ahogy ezen az említett koncerten az idősek otthonában, a karvezető megadta a szólamoknak a hangot, azok visszadúdolták, leintette, és akkor felcsendült a négy szólam egyszerre!

Amikor Isten megadja ezt az alaphangot, testvérek, az emberi szívben akkor kezdődik el a ráhangolódás, amikor valaki azt mondja: én ennek elkezdek engedelmeskedni! A karácsonyi történetben ezek a pásztorok azt mondják: akkor ennek elkezdünk engedelmeskedni! Menjünk el mind Betlehemig! Lássuk meg! Meg akarnak győződni arról, hogy Isten ígéje igaz, hogy amit kijelentett, az úgy van. Itt azt látjuk, hogy ez a szent meggyőződés, amire ők eljutnak, az az engedelmeségük következménye is. Engedelmisség útján születik a hívó szívekben mindig a tapasztalat: a hittapasztalat és a meggyőződés. Engedetlenség nélkül ilyeneket ne várjunk, hogy majd fog erősödni bennünk a tapasztalat és az abból fakadó lelki öröm!

Amit a pásztorokról olvasunk, hogy már úgy jönnek vissza, hogy dicsérik, dicsőítik az Istent nagy örömmel, és beszélnek arról, hogy mit találtak! De ez annak a következménye, hogy az életüket elkezdik ráhangolni erre a mennyei üzenetre! Kedves testvérek, az Ószövetség hívői is pontosan ezt tették. Ők is mindig ezt a tiszta dallamot keresték, mindig erre a tiszta hangra figyeltek, és amikor meghalották ezt a tiszta hangot, akkor ehhez akarták szabni az életüket. Jóbról azt olvassuk, pedig még ő nem is tartozott oda Isten népe, Izráel közé, hogy azt mondta róla az Úristen: látod – most hadd mondjam így –, hogy odahangolta az életét hozzám! Isten ezzel dicsekszik: igaz, istenfélő és büngyűlölő. „Odahangolja az életét az én akaratomhoz, az én kijelentésemhez, az én lényemhez hangolja az életét!”

Testvérek, a hívó élet az ez, és amikor Isten azt kéri, hogy hangoljátok szíveketek, akkor ezt így is lehetne fordítani, hogy „higgyetek az Úr Jézusban!” „Járjatok az Úr Jézus útján!” Kezdd el ráhangolni az életedet erre, mert karácsonykor újból megcsendült, és mindennél áthatóbban csendült meg ez a tiszta hang, ami a lehangelődött embernek szól! Visszakaptuk tehát karácsonykor ezt a teljesen tiszta hangot, amihez az életünket lehet hangolni.

Pál apostol jutott eszembe, hogy milyen csodálatos, amikor az életét elkezdi ehhez, az evangélium üzenetéhez hangolni, az Úr Jézushoz hangolni, egészen más hangot hallunk tőle! Egészen más zene az, amit ő utána mond a gyülekezeteknek: a kereszt evangéliuma és beszéde! Azért, mert az élete ráhangolódott erre a mennyei dallamra, ami az Úr Jézustól magától szólalt meg. Még csak nem is angyal hirdette, hanem maga az Úr, és akkor kezdte az életét engedelmesen erre a dallamra formálni és azt mondta: nekem ez kell, ebben akarok járni!

Karácsony akkor van ma is a szívünkben, hogyha mi azt mondjuk: igen, én is ebben szeretnék járni! Engedelmisségben, meggyőződésben, hittapasztalatokban, lelki örömben. Én ehhez akarom hangolni az életemet! Ez a nagy kérdés, hogy ma kimondjuk-e, ahogy a pásztorok kimondták? Azt mondták: menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e csodát, amit az Úr mondott nekünk!

Eszembe jut a mi kis falusi templomunk, ahol felnőttem, és ahol mi, gyerekek mindig néztük a karácsonyfa égőit, díszeit, és teljesen el voltunk hűlve, hogy milyen csodálatos, milyen szép és milyen nagy! És most, amikor látom a kará-

csonyfákat, akkor mindig eszembe jut, hogy az emberek annyira törekednek arra, hogy megvegyék a fát, aztán, ha lehet, olcsóbban vegyék meg.

De ennek a világnak mennyire át kellene hangolnia magát a karácsonyfa lényegéről a keresztfa lényegére! Nem az a baj, hogy karácsonyfát állítunk, hanem az, ha az életünk nem a keresztfára van hangolódva! Hogyha nem a Golgotára van hangolva az életünk, ahol lehull a teher, ahol megbocsáttatik a bűn, ahol örök életet kezdhethetünk az Úr Jézus Krisztussal, és ahol újjá lesz minden! A hívők szíve rá van hangolva a keresztfára, amit Luther úgy fordított a Jelenések könyvében, amikor az élet fájáról beszél, hogy „Das Holz des Lebens”. Azért „Holz”, mert hallott fa; mert a keresztfa. Kivágták azt a fát. A karácsonyfa is ilyen halott fa, mihelyt kivágják, de ráhangolódásunk a keresztre irányuljon! Mi ahhoz szeretnénk hangolódni! Nekünk az a fontosabb fa, és annak nemcsak karácsonykor kell állnia a szívünkben, hanem a 230. dicséretünk szerint: „Elmúlás és rom felett”! Mindig és állandóan, az évnek a háromszázhatvanöt napján!

Milyen jó lenne, ha magyar népünk, társadalmunk, a környezetünk a csúnya, tisztátalan, parázna beszédről ráhangolódna arra, amit az ige mond: „legyen a ti beszédetek kellemetes, sóval fűszerezett!” Ma különösen is, ezekben a hónapokban sokszor tapasztaltam a rágalmazó, mindenféle mocskolódo beszédet. Tehát, a hangolódás hol van? Ez nem alaphang! Ez nem a mennyei alaphang! Ez az óemberi természet alaphangja, lehangolódása! Ez már a bűn miatti lehangolódás!

Végig lehetne venni így a Szentírást, most csak ennek a fényében vegyük át, hogy miről mire kellene hangolódni! „Hangoljátok szíveteket!” Karácsony üzenete hadd sürgessen bennünket! Az angyalok éneke is, amely megadta számunkra ezt az alaphangot, hadd inspiráljon és indítson bennünket arra, hogy kezdjünk el hangolni! Azt mindenkinek magának kell tudni, hogy mi az, ami lehangolódott, ami tönkrement, ami fals, ami nem úgy szól, ahogy kellene, mert az Úr a tisztát szereti. Az Úr a tisztát keresi, mert Ő maga tiszta. Azt mondja: azért hangolódjatok én hozzám, mert én tiszta vagyok! „Szentek legyetek, mert én szent vagyok!” Énekeljük az énekben, hogy „Szeretnék lenni, mint ő, alázatos, szelíd, Követve híven, mint ő, Atyám parancsait!”

Hát akkor kezdjük el hangolni a mi szívünket, életvitelünket, időbeosztásunkat, pénzkezelésünket, kapcsolatainkat, családi kötelékeinket az Úréhoz! Le van hangolódva, valljuk meg bűnbánattal! A karácsony mindig a bűnbánat ünnepe is, testvérek, mert az Úr Jézusnak azért kellett megszületnie, mert van bűn! Van bűn átka, van régi kígyó, ezért kellett eljönnie! Ez legyen ma a bűnbánatunk, hogy lehangolódott az életemben valami! Nem tiszta ez a hang, szeretnénk felhangolni, ahhoz, ami már megvan!

A héten „online” beszélgettünk a felnőtt konfirmandusokkal. A filippi börtönőr történetében azt olvastuk, hogy „üdvözülsz mind te, mind a te házad népe”, és valaki megkérdezte, hogy hogyan van ez? Valaki üdvözül, és azért a háznép is fog üdvözülni? Megbeszéltük ott ezt az ígét, most nem akarom a testvéreknek magyarázni, de az jutott akkor eszembe, hogy képzeljétek el: ez a filippi börtönőr, amikor hazament, látták, hogy az élete át van hangolva. Hadd mondjam így, hogy milyen nagy dolog az, mikor egy család látja, hogy hazajön az apánk, és most nem vesznek, nem kiabál már az ajtóból vagy a kapuból! Nem tudjuk, hogy volt-e családja,

HANGOLJÁTOK SZÍVETEKET!

de valószínű lehetett. Már nem a feleségét szidja, hogy miért égette oda a rántást, vagy miért nem zárta be az ablakot hamarabb, hanem: a mi apánk át van hangolva!

Képzeljétek el, hogy annak a családnak milyen nagy élmény lesz, amikor azt látják, hogy az apa így jön haza! A kegyetlen, kemény, esetleg haragos apa, mert a bűn ott is rombolt, ennek az embernek a családjában! És egyszer csak hazajön úgy, hogy még vendégeket is hoz! Kinyitja az éléskamrát, a vendégszobában megágyaztat: „a mi apánk élete áthangolódott!” Képzeljétek el, ha ez a tiszta hang felcsendül egy házban, felcsendül a családban! Ott ez a mennyei hang fog felcsendülni, ami Betlehem mezeje felett felcsendült! És azt hiszitek, hogy nem lesz hatással ez a tiszta hang a gyerekekre, a házastársra, szülőre, szomszédra? Hát hogyan lenne! És lehet, hogy valakire olyan hatással lesz, mint a pásztorokra, akik azt mondták: menjünk el mind Betlehemig, és lássuk meg e csodát, amit az Úr megjelentett nekünk!

Azóta Jézus Krisztus születését – hadd mondjam így –, most már nem angyalok hirdetik, hanem sok-sok áthangolódott élet kell, hogy hirdesse! Figyeljük meg, hogy amikor a pásztorok odamennek, akkor azt olvassuk: megtalálták a gyermeket, és amikor meglátták, elmondták a gyermek felől kapott kijelentést, hogy mit hallottak! Azóta a karácsonyi angyalok helyébe be kell, hogy lépjenek azok az életek, akik elmondják, amit e gyermek felől hallottak! Ez nem csak a lelkipásztor dolga, hanem a te dolgod is! Minden hívó ember dolga elmondani azt, amit a gyermek felől hallott, amit Jézus felől kijelentett az ige, és az életével meg ezt bizonyítani!

Az életünkkel úgy lehet bizonyítani, hogy át van hangolva az életünk! A világ zaja elcsitul, a mennyei kórus fog zengeni. Ki-ki maga nézze meg ma este, hogy mi az, ami lehangolódott, tönkrement, ami csúnyán szól, és mi az, amiben rá kellene hangolódni erre: dicsőség Istennek, és a földön békesség és az emberekhez jóakarát! Mert erre hangolta Isten eredetileg a mi életünket. Az angolszászok hitvallása kezdődik így: mi végre teremtette Isten az embert? A felelet pedig valahogy így hangzik: avégre, hogy megtartó Istenét szívből szeresse, szolgálja és dicsőítse!

Isten a teremtéskor nagyon jól behangolta a mi hangszerünket, az egész életünket. Higgyétek el, tökéletes volt! A bűnesetben tönkrement, Jézus Krisztus által pedig kegyelmet adott arra nézve, hogy ismét ráhangolódhatunk a menny üzenetére, az ige igazságára és a hitben járó életnek az örömére! Ez a boldog karácsony! Amikor mi egymásnak boldog karácsonyt kívánunk majd, akkor mindig gondolatok erre az ígére is, és mondjátok el másoknak, hogy ez a boldog karácsony: ráhangolni életünket Isten hullámhosszára, Isten tiszta hangjára, az evangélium üzenetére, az örök élet titkára!

Adja meg az Úr, hogy minél többeknek legyen ilyen áldott és ilyen boldog karácsonya, és akár fiatal, gyerek, felnőtt vagy idős, kezdjen hangolni! Azért jó, ha valaki fiatalon teszi ezt, mert még sok ideje van, hogy ez a hangszer szépen szóljon és zengjen! Ha valaki idősebben teszi ezt, akkor arra gondoljon, hogy még van ideje, hogy ez a hangszer tiszta hangokat is kiadjon, és hogy csodálkoznak és ámulnak majd az emberek, hogy az életünk áthangolódott a mennyei zenére, hogy „Dicsőség Istennek, békesség az embernek!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, köszönjük, hogy megszántad a mi életünket, ezt a valóban nagyon lehangolt, még sokszor általunk is elismerten lehangolt életet. Sokszor ezt a küszködést, hogy szép, tiszta hangok helyett csak nyikorgó, fals hangokat adunk ki, hogy minden hibás lett az életünkben, elfelejtettük teljesen a tiszta hangot. Köszönjük, hogy az az angyali ének, amely felzengett Betlehem felett, újból megadta ezt az alaphangot, és köszönjük neked hálaadással, hogy ennek lényege az evangélium volt, hogy a Messiás, a Megtartó, a Segítő, a Gyámolító, a Pártfogó, a Szabadító, a Megmentő eljött.

Köszönjük, hogy a pásztorok, akik elindultak az engedelmesség és a meggyőződés útjára, úgy indultak el, hogy a Királyt keresték, az Úr Krisztust a Dávid városában. Köszönjük neked, Urunk, hogy a tekintetük bár a gyermeket látta, lelkiileg, hitükkel mégis a dicső Urat látták, menny és föld Királyát, Uraknak Urát, Királyoknak Királyát.

Engedd meg, Urunk, hogy ma is őt lássuk, ma is őt szolgáljuk, őt kövessük, és engedd meg, hogy életünket kezdjük el hangolni, egész szívünket, magatartásunkat, beszédünket, gondolatainkat, cselekvéseinket, kapcsolatainkat, munkánkat vagy pihenésünket, időbeosztásunkat! Hogy kinek-kinek mit kell hangolni, azt te tudod megmutatni Szentlelked által, és kérünk, hogy adj ebben bocsánatot nekünk!

Bocsásd meg nekünk, hogy ilyen fals hangok adásával tékozoltunk el azt az időt, amelyben nem a mennyei hangot, nem a halleluját zengtük, hanem a világ dallamát, amit hallottunk vagy mások igyekeztek ránk erőltetni!

Áldj meg bennünket boldog karácsonnyal, amikor elkezdünk az engedelmeség és a hit útján járni! Kérünk, hogy szánd meg ezt a teremtett világot, Urunk, ahol ma is ennek jó híre hangzik! Olyan sok a békétlenség, háború, öldöklés, rosszindulat, járványok, betegség, halál, gyász! Köszönjük, Urunk, hogy mi sem vagyunk ebből kimentettek vagy kivételek, a te néped sem, de megtartasz bennünket, erőt adsz minden helyzetben. Engedd, hogy szívünk rád támaszkodjon teljes békeséggel!

Maradj velünk, és áldd meg ünneplésünket! Áldd meg a gyerekek örömét ezen a mai napon és a felnőttek találkozását! Áldd meg azokat, akik vidéken töltik a karácsonyt szüleikkel vagy szeretteikkel, és azokat is, akik Budapesten tartózkodva hozzánk jönnek istentiszteletre! Kérünk, hogy áldd meg az egész ünnepkörben az ígét, majd az úrvacsorai közösséget is!

Végül körül bennünket szereteteddel!

Ámen.

329. ének

1. Itt ál - lok já - szo - lod fe - lett,
El - jöt - tem, el - hoz - tam ne - ked,
ó, Jé - zu - som, sze - rel - mem,
a - mit ke - zed - ből nyer - tem;
Vedd el - mém, lel - kem és szí - vem,
Hadd ad - jam né - ked min - de - nem,
Hogy ked - ves lé - gyek né - ked!

2. Nem éltem még e föld színén: te értem megszületté; / Még rólad mit sem tudtam én: tulajdonodá tetté; / Még meg sem formált szent kezéd, / Már elváltasz engemet, / Hogy társam légy e földön.
3. Halálban, éjben vártam én: fölkelt a nap rám véled. / Terólad ömlik rám a fény: a béke, boldog élet, / A Lélek ékességei; / Belőlük hitnek mennyei / Szép tisztasága árad.
4. Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged, / Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa néked: / Bár felfoghatna tégedet / Az emberszív és ismeret, / Hogy megfejthesse titkod!
5. Megváltóm, egy kérésemet nem vetheted meg nékem: / Hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak, remélem, / És bölcsőd, szállásod leszek; / Jövel hát, tölts el engemet / Magaddal: nagy örömmel!